

L'hora de l'ajust

- Les retallades són inevitables per recuperar la prosperitat

ANTONIO PAPELL

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 31.01.10

Es pot discrepar en els temps o en les formes, però la lluita contra la brutal recessió que encara patim havia de respondre inexorablement a un itinerari teòric que és el que estem a punt de culminar. En efecte, primer s'havia de salvar el sistema financer, que, encara que causant de la crisi, havia de mantenir-se dret per raons òbvies. Més tard, era necessari esmorteir el cop mitjançant solucions keynesianes, inversions públiques i estímuls fiscals que frenessin el descens. A continuació, s'imposava plantejar les reformes estructurals que, mitjançant l'increment de la productivitat, permetin orientar el canvi del patró de creixement, és a dir, la substitució d'una part rellevant de l'activitat realitzada pel sector de la construcció, que no tornarà mai a ser el que era després de l'esclat de la bombolla, per altres activitats de més valor afegit: és la projectada llei d'economia sostenible. Finalment, quan l'economia global ha començat a arrencar –però no encara l'espanyola perquè nosaltres, com els irlandesos, hem de resoldre, a més, la nostra singular crisi immobiliària–, no tenim més remei que afrontar l'ajust. Les polítiques expansives, que han frenat la caiguda, i la despesa social, que han reduït el sacrifici dels menys afavorits, han desequilibrat greument els comptes públics i, per aquest motiu, s'imposa tornar a l'estabilitat. Perquè ens convé –el creixement virtuós ens permetrà recuperar la nostra posició en el món– i perquè ens ho exigeixen els nostres socis de l'Eurozona, amb qui vam establir pactes per garantir la solvència de la moneda única.

L'ajust, que requereix la implicació de les tres administracions i que s'ha volgut fer coincidir amb una reforma realista del sistema de pensions, ens exigirà un sacrifici molt oneros. Perquè encara que no afecti ni la despesa social ni l'educació ni l'R+D+I, pilars de les reformes estructurals, la retallada de la despesa pública obligarà a renúncies molt significatives del ritme de desenvolupament i reduccions del benestar general. Però aquest aterratge dramàtic del país en el realisme, que exigeix certa grandesa dels agents polítics i socials per aconseguir unanimitats i consensos davant de l'adversitat, és inevitable per poder restaurar la confiança i recuperar el camí que condueix a la prosperitat futura.